

ongelukkig is. Van dit oogenblik ontstaat eene zeer ideale, zeer reine genegenheid tusschen Frédéric en Valentine. Deze laatste begint te lijden aan eene onverklaarbare ziekte. De arts vreest voor tering. Zij moet naar het Zuiden. Het afscheid der beide vrienden is met tranen en snikken geschilderd. Maar over maanden en maanden komt Valentine hersteld terug, na eene drukke correspondentie met Frédéric.

De jonkman is bijna ontsteld, dat Valentine er zoo welvarend uitziet. Zijne innige sympathie was voor de lijdende — het is of een ideaal in rook vervliegt. Eene stille, kiesche genegenheid bindt hem nu, nauwelijks door eene schuchtere liefkoozing beloond. Dan komt de tijding uit Parijs, dat madame de Maleserre op haar sterfbed afscheid van Frédéric wil nemen. Het tweede afscheid van Frédéric en Valentine is een meesterstuk, even fraai geschreven als de dichtsterkste bladzijden van Georg Sand of Octave Feuillet. Te Parijs verschijnt hij aan het doodbed van zijne nicht, die van smart eene oude vrouw is geworden — en hem nog even de hand wil reiken. Frédéric wil zijne heilige liefde voor Valentine niet ontwijden — hij verlangt zijne ideale geliefde niet terug te zien, en gaat op reis, om voor het heil der menschheid werkzaam te zijn.

Deze korte analyse doet niet uitkomen met welk een beminnelijk en achtenswaardig talent Marcel Prévost dit thema heeft uitgewerkt. Hij herinnert aan de fijne waarnemingsgaaf van Paul Bourget, maar zijn gedachtenkring is reiner, zijne voorstelling naïever. Hij bezit daarenboven al de noblesse de sentiment van Octave Feuillet en Emile Augier, maar hij is minder burgerlijk, minder *sens-commun*. Hij idealiseert zijn held, als Richardson deed met Sir Charles Grandison, hij staat op de grenzen van het hoog sentimenteele, hij nadert den Werther van Goethe, den Siegward van Miller. Toch is hij geheel en al Fransch, en schenkt hij zuiveren Franschen wijn van het allerbeste merk.

Zijne beeldende kracht, zijne schilderachtige taal, getuigen van eene hooge artistieke ontwikkeling. Zie hier een fragment uit zijne laatste ontmoeting met Valentine:

— „Ik bleef alleen met Valentine. De maan wierp een flauw licht in het groote vertrek.”

„Ik trok haar aan mijne zijde.”

— „Ik heb je lief” — fluisterde ik: — „Je bent voor mij heel de wereld!”

„Zij antwoordde:

— „Ik ook, ik heb-je lief! Ik ben van jou!”

„Dat was al, wat wij spraken. Haar hoofd rustte op mijn schouder. Ik trok de speld los, die haar voile vasthield, daarna de pijl, die haar hoed aan het hair bevestigde. Zoo scheen zij mij meer de mijne, bijna mijne echtgenoot. Ik bracht haar naar het terras. Alles was donker buiten — de vijver weerkaatste het maanlicht. Lang stonden wij naast elkander. Eene haast mystische gemoedsbeweging maakte zich van ons meester.

Valentine zei met zwakke stem:

— „Ik ben volmaakt gelukkig. Maar het zou mij onmogelijk zijn meer zulke oogenblikken te doorleven! Ik ben te zwak!”

Het is duidelijk, dat hier iets uitheemsch, iets zonderling weeks, bij dezen jongen auteur gevonden wordt — eene behoefte, om naast de grofzinnelijke